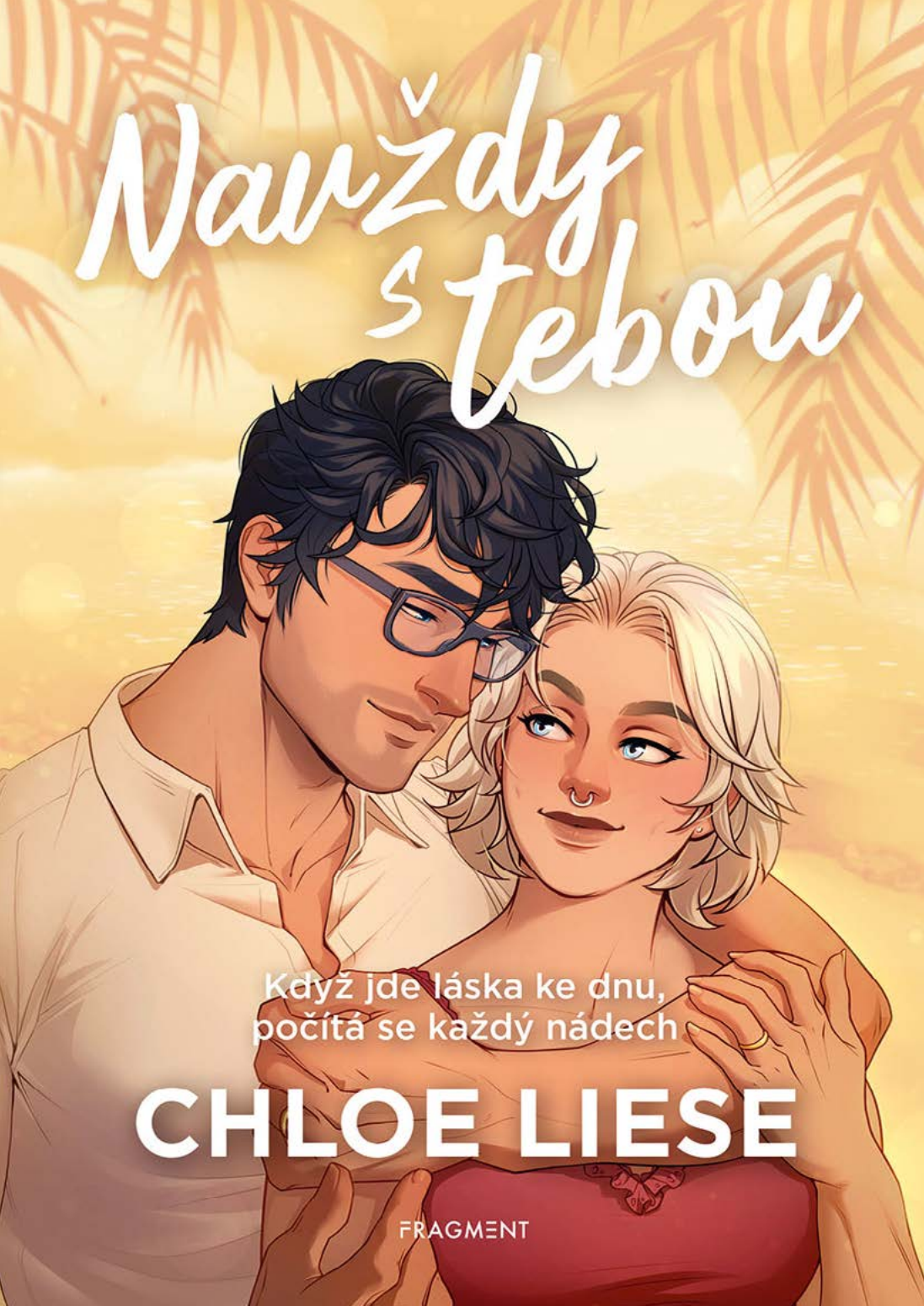
Navždy s tebou

Když jde láska ke dnu,
počítá se každý nádech

CHLOE LIESE

FRAGMENT

Navždy s tebou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chloe Liese
Navždy s tebou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Navždy s tebou

CHLOE LIESE

Přeložila Alžběta Kalinová

FRAGMENT

Ever After Always
Copyright © 2020 by Chloe Liese
All rights reserved.

Translation © Alžběta Kalinová, 2026
Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-8011-6
ISBN e-knihy 978-80-253-8015-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-8024-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8025-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být reprodukována nebo jakkoli použita bez výslovného písemného souhlasu vydavatele s výjimkou krátkých citací použitých v knižní recenzi. Jedná se o fiktivní příběh. Jména, postavy, podniky, akce, místa i události v ní popsané jsou buď dílem autorčiny fantazie, nebo použity v rámci smyšleného děje. Jakákoli podobnost se skutečnými lidmi, ať už žijícími či zesnulými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Poznámka autorky

obsahuje spoilery

Tento příběh je otevřenou romancí, ve které nechybí popisy konsenzuální intimity. Hlavní hrdina trpí generalizovanou úzkostnou poruchou a kniha se věnuje i těžším tématům, jako je vyrůstání v chudobě, alkoholismus rodičů nebo trauma z opuštění. Věřím, že se mi díky zpětné vazbě od mých beta čtenářů a lidí s vlastní zkušeností s těmito tématy podařilo vykreslit vše s úctou a citlivostí, jakou si zaslouží.

Věnováno těm, kdo ztratili naději,
a těm, kteří si prošli peklem,
aby ji znovu nalezli.

Pronikáte mi celou duší. Mučím se a zároveň
doufám. Neříkejte mi, že je příliš pozdě,
že všechno to nevýslovně cenné,
co jsme cítili, navždy zmizelo.

- Jane Austenová, *Anna Elliotová*

PROLOG

Aiden

Playlist: „Melody Noir," Patrick Watson

Už v ten den, kdy jsem poznal Freyu Bergmanovou, jsem věděl, že se s ní chci oženit.

Několik lidí z našeho společného okruhu přátel pořádalo jednu vlahou letní neděli fotbalový zápas v parku a pozvalo i nás dva. Já hrával ve středoškolském týmu, a ještě v prvních letech studia na univerzitě jsem byl členem amatérské fotbalové ligy. Jako chudý doktorand jsem na své oblíbené hře oceňoval zejména možnost levné zábavy. Žádné trapné chvíle, kdy jsem si v restauraci neobjednal předkrm, protože jsem většinu peněz dal za nájem, žádní dobráčtí kamarádi, kteří k mému ponížení trvají na tom, že mě pozvou. Prostě to pravé místo a čas, kam můžu přijít se vztyčenou hlavou a s pocitem, že nejsem o nic horší než ostatní. Líné ráno pod jasným kalifornským sluncem, míč a trocha blbnutí s kámoši.

Jenže pak se ukázala *ona* a legrácky šly hned stranou. Všichni kluci na hřišti ztuhli, ramena stáhli dozadu a v očích se jim objevil ostražitý pohled. Žertíky rázem ustaly a nad trávníkem zavládlo ticho. Rozhlížel jsem se po hřišti, až jsem spatřil vysokou blondýnu s vlnitým ohonem, očima modrýma jako zimní nebe a náznakem sebevědomého úsměvu na rudých rtech. Vtom se mi podívala do očí a úsměv z jejích rtů zmizel. Po zádech mi přeběhl mráz.

Pak uhnula pohledem.

A já přísahal Bohu, že si ten její pohled získám znovu, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.

Sledoval jsem, jak beze snahy se předvádět kličkuje s míčem a zkouší všemožné triky. Nutno podotknout, že většina jí vyšla na jedničku. Zíral jsem na tu přirozenou rovnováhu mezi její šikovností a radostí ze hry a nepřál si nic jiného než hrát po jejím boku. Bohužel jsem si zklamaně všimnul, že budeme soupeři. S arogantní domýšlivostí typickou pro kluky okolo dvaceti let jsem se proto nabídl, že si ji vezmu na starost jako obránce. Věřil jsem, že se svojí postavou a kondicí mám aspoň malou šanci, že jí budu stačit.

Tehdy jsem Freyu podcenil poprvé a naposledy.

Toho dne jsem na hřišti málem vypustil duši ve snaze udržet krok s jejíma rychlýma nohama, pokoušel jsem se předvídat její pohyby a vykřesat ze svých svalů tutéž výbušnou rychlost, s jakou pokaždé vystřelila po křídle. Na její fyzičku jsem ale prostě nestačil. Vzpomínám si, jak jsem obdivoval ty dlouhé, svalnaté nohy a představoval si, že mi je obtáčí okolo pasu, zatímco ona mi ukazuje svou výdrž při mnohem příjemnějším cvičení. Znal jsem ji jen pár chvil a dočista jsem jí propadl. Bože, jak moc jsem po ní toužil.

Možná jsem během té hry bránil o něco usilovněji než ostatní. *Možná* jsem na ní visel jako klíště. Jenže na Freye bylo vidět, že si velmi dobře uvědomuje svou cenu, a mně v záblesku zoufalství došlo, že jí chci ukázat, že i já za něco stojím, že s ní udržím krok a nenechám se unavit její živelnou, podmanivou energií.

V její přítomnosti jsem pustil z hlavy všechny ty tíživé starosti – peníze, práci, peníze, jídlo, peníze, mou matku a samozřejmě peníze, protože těch není nikdy dost a protože myšlenky na ně dosud vrhaly stín na každou chvíli, která měla být prozářená světlem. Freya mě k sobě přitahovala stejně, jako Slunce držící planetu na oběžné dráze. *Teď. Tady.* Stačilo pár úchvatných minut v dosahu její gravitace, všechna temnota se rozplynula a já se soustředil jen na ni. Byla krásná. Nádherná. Okouzlující. Dostala mě.

A tak jsem se jako správný domýšlivý mladý muž rozhodl dát jí svůj zájem najevo tím, že zaseknu paňáty do jejího trička, budu se jí držet v patách jako ohař a udělám cokoli, abych ji naštval.

„Proboha, ty si nedáš pokoj," zamručela a naznačila úskok doprava, načež mě kličkou oběhla zleva a utekla mi.

Doběhl jsem ji, položil jí ruku na pas, zatímco si kryla míč, a ona se svým dlouhým tělem přitiskla těsně ke mně. Nebylo to romantické gesto, ale naprosto přesně si pamatuju ten pocit, když se kulatým zadečkem otřela o můj rozkrok. Cítil jsem se jako zvíře, což pro mě bylo zcela netypické, aspoň do setkání s Freyou. Ona však vypadala dokonale, voněla dokonale, jednoduše *byla* dokonalá. Takhle jednoduché to bylo.

„Nechceš chvíli prudit někoho jiného?" obořila se na mě přes rameno, ale ty její nádherné oči říkaly něco dočista jiného. *Zůstaň. Zkoušej to. Ukaž mi, že se mýlím.*

„Ani náhodou," zamumlal jsem a přitiskl se k ní ještě blíž. Má touha začínala být nesnesitelná. Chvíli jsme se neobratně přetahovali, až se mi konečně podařilo na kratičkou chvíli získat míč. Načež jsem udělal pořádnou hloupost. Vysmál jsem se jí.

„Kromě toho," dodal jsem, ještě než se opět natáhla po balonu, „prudit tě mě docela baví."

„Tak baví, jo?" Freya mi až příliš rychle znovu sebrala míč. Kousek couvla a vší silou do něj kopla. Dostal jsem takovou ránu do obličeje, až se mi brýle rozlomily vejpůl.

Zřítil jsem se k zemi, ona si rychle klekla vedle mě a začala ze mě ometat střepy.

„Sakra!" Roztřesenou rukou mi přejela prstem po kořeni nosu. „Hrozně moc se omlouvám. Jsem trochu vznětlivá a ty jako by ses narodil jenom proto, abys mi brnkal na nervy."

I přes slzy v očích jsem se na ni zaculil. „Já věděl, že mezi námi něco je."

„Opravdu se moc omlouvám," šeptala, aniž by jakkoli reagovala na mou troufalou poznámku.

„Můžeš mi to vynahradit," prohlásil jsem se vším MacCormackovským šarmem, který jsem v sobě dokázal vykřesat. Což bylo… náročné, protože jsem právě dostal pořádnou pecku přímo do ob-

ličeje a musel jsem vypadat příšerně. Na druhou stranu, jednou z mých nejsilnějších stránek je odhodlání.

Freya přesně pochopila, co tím myslím, znovu si dřepla a zvedla obočí. „Nemysli si, že s tebou půjdu na rande jenom proto, že jsem ti nešťastnou náhodou rozbila brýle."

„Já bych spíš řekl, žes mi ty brýle záměrně *rozdrtila*. A s nimi možná i nos." Pomalu jsem se posadil a podepřel se lokty. Letní vánek ke mně donesl její vůni – čerstvě posekaná tráva a vysoká sklenice vychlazené limonády. Chtěl jsem ji pořádně nasát, slíznout jazykem každou kapičku potu lesknoucí se na jejím krku a pak stisknout v zubech její měkký spodní ret – ochutnat její sladkokyselou povahu.

„Jenom jednu malou pusu." Poklepal jsem si na kořen nosu a sykl bolestí, protože jsem se dotkl rány v místě, kde mi brýle rozřízly kůži. „Přímo sem."

Zatlačila mi dlaní na čelo tak silně, že jsem znovu skončil na zádech na trávě, a pak mě překročila.

„Polibky jen tak nerozdávám, brejlovče," houkla přes rameno. „Ale po zápase ti jako omluvu koupím pivo a pak se uvidí, kolik budu ochotná obětovat."

Freya dodnes tvrdí, že mířila na bránu, která stála asi tak dvacet metrů napravo od mé hlavy, oba ale víme, že tak to nebylo. Pravda je, že toho dne jsme si oba odnesli lekci:

Aiden má jasně stanovené hranice, kam až dokáže zajít.

Freya má jasně dané limity toho, co ještě snese.

Než se něco pokazí.

Hodně pokazí.

KAPITOLA 1

Freya

Playlist: „I Go Crazy," Orla Gartland

Dřív jsem si zpívala pořád. Ve sprše. Na výletech. Při malování domu. Při vaření s Aidenem. Protože jsem citlivá a hudba je nástroj k prožívání emocí.

Jenže asi před týdnem jsem si zalezla do postele, opět *sama*, stulila se pod deku se svými kočkami Křenem a Okurkou, a uvědomila si, že už si ani nepamatuju, kdy jsem si zpívala naposledy. Což mě přivedlo k prozření, jak strašně mi můj manžel leze na nervy. Už dlouho. Celé měsíce.

Takže jsem ho vykopla. A od té doby se všechno začalo tak nějak sypat.

Se škytnutím zírám do Aidenovy šatní skříně.

„Jsi tam ještě?" ozve se z mobilu odloženého na posteli hlas mé nejlepší kamarádky Mai.

„Jo." *Škyt*. „Pořád trochu připitá. Promiň."

„Pokud se zrovna nechystáš ovládat nějakou těžkou techniku, tak jsi v pohodě."

Znovu škytnu. „Myslím, že je se mnou něco špatně. Mám ho tak plný zuby, že si představuju, jak mu kydám čokoládový pudink do jeho společenských bot…"

„Cože?" vyjekne. „Proč bys to dělala?"

„Myslel by si, že jsou to kočičí sračky. Okurka mi ožírá kytky a pak po nich mívá průjem."

Pauza. „Občas jsi vážně divná."

„To je pravda." Jako člověk se šesti sourozenci se dovedu mstít dost kreativně. „Rozhodně budu mít o pár koleček víc. Přemýšlím o tom, že bych oživila svoje nejzvrhlejší žertíky, a současně jsem tak nadržená, že mu čumím do skříně a fetuju jeho vůni."

Mai si v telefonu soucitně povzdychne. „To neznamená, že je s tebou něco špatně. Vždyť sis nezašukala už… jak dlouho že to je?"

Popadnu láhev vína stojící na prádelníku a pořádně si z ní přihnu. „Devět týdnů. Čtyři dny…" Jedním okem zamžourám na hodiny. „A jednadvacet hodin."

Z reproduktoru zazní hvízdnutí. No jo. To je fakt dlouho. Máš sexuální absťák. I když se cítíš zraněná, neznamená to, že po něm nemůžeš pořád toužit. Manželství je mnohem zamotanější a složitější, než nás kdy kdo varoval. Klidně můžeš mít sto chutí urvat mu koule a současně po něm tesknit tak moc, že se nedokážeš pořádně nadechnout."

Do očí se mi derou slzy. „Zdá se mi, že nemůžu dýchat."

„Ale můžeš," uklidní mě Mai něžně. „Pěkně jeden nádech za druhým."

„Proč nás nikdo nevaroval?"

„Cože?"

„Proč ti nikdy nikdo neřekne, že manželství je takový peklo?"

Mai si ztěžka povzdechne. „Hádám, že kdyby se na nás někdo vytasil s takovýmhle varováním, moc bychom se do chomoutu nehrnuly."

Přesunu se o něco blíž k Aidenovým až pedantsky pečlivě pověšeným košilím a přitisknu nos k límečku jeho nejoblíbenější.

Zimní modř, Freyo. Máš oči jako zimní obloha.

Nadechnu se jeho vůně – mořská voda, máta a známé, hřejivé aroma jeho těla – a zaplaví mě směsice zlosti a touhy. Zmuchlám látku v dlani, pak ji zase pustím a dívám se, jak se rovná do původní podoby. Jako bych se jí ani nedotkla. Přesně takový mám poslední dobou pocit ze svého manžela. Jako by chodil po našem domě a já byla jen duch. Nebo je duch možná on.

Možná jsme duchové oba.

Praštím dlaní do dveří skříně tak silně, až se zavřou, a znovu sáhnu po láhvi s vínem. Poslední lok a je prázdná. Freya: 1. Víno: 0.

„To jsem ti to nandala, chlaste," vysměju se láhvi a se zaduněním ji postavím na prádelník.

„Pořád je ve Washingtonu?" zeptá se Mai opatrně, jak se snaží najít cestu okolo mého opileckého blábolení.

Zahledím se na prázdnou polovinu postele. „Jo."

Můj manžel se na moji žádost nachází tisíc mil na sever ode mě, kde si ve společnosti mého bratra líže rány a náležitě zuří, protože jsem si dupla a oznámila mu, že takhle to už dál nejde. Já jsem doma, s kočkami, a taky zuřím, protože se mi stýská po mém manželovi, a protože mám sto chutí toho cizince uškrtit a dožadovat se zpět chlapa, za kterého jsem se vdala.

Chci, aby se Aidenovi rozzářily ty jeho oceánsky modré oči, jakmile se na mě podívá. Chci jeho dlouhá, pevná objetí, ne přitroublé rozjímání nad životem, chci jeho pragmatismus zrozený z úsilí a houževnatosti. Chci jeho urostlé tělo tisknoucí mě ke kachličkám v koupelně, jeho ruce i jeho sprosťárny, zatímco se ve mně pohybuje.

Jsem do té představy tak ponořená, že si ukopnu palec o nohu postele.

„Do prdele práce!" Praštím sebou na matraci, zírám do stropu a snažím se nebrečet.

„Jsi v pohodě?" zeptá se Mai. „Teda já vím, že nejsi. Ale… víš, jak to myslím."

„Nakopla jsem si palec," vypísknu.

„Au. Zkus na to nemyslet a uvidíš, jak ta bolest najednou přejde. *Najednooou*," zazpívá. „Nezapomeň, že podle mých dětí jsi Elsa, královna Arendellu."

„Ale s bokama," dodáme jednohlasně.

Směju se přes slzy, které si zběsile utírám. Pláč není slabost. Vím to. Tedy vím, že by to tak mělo být. Ale taky vím, že svět slzy

neodměňuje a citové projevy nevnímá jako přednost. Jsem silná žena, která stojí pevně nohama na zemi a která všechny své city *prožívá,* zatímco bojuje s kulturním tlakem, jenž jí velí je potlačit a držet všechny ty pitomý emoce na uzdě. I když mám někdy sto chutí spustit se do slzavého údolí, obejmout svoje kočky pojmenované po jídlech a uplakaně výt spolu s devadesátkovým emo playlistem. Například. Přesně tak jsem to možná udělala před chvílí, když jsem otevřela tu láhev vína a začala ji do sebe klopit.

Ve světě, který tvrdí, že pocity jako ty moje jsou „přehnané", zpívání vždycky pomáhalo. V domácnosti plné kliďasů, kteří zbožňovali moje velké srdce, ale se svými city nakládali úplně jinak než já, bylo zpívání jako záplata na všechno, co jsem prožívala a nedokázala – nebo odmítala – skrýt. To proto jsem se minulý týden, když jsem si uvědomila, že jsem zpívat přestala, tak vyděsila. Protože mi došlo, jak moc jsem otupěla a jak nebezpečně hluboko pohřbívám svou bolest.

„Freyo?" ozve se Mai opatrně.

„Jsem v pohodě," odpovím přiškrceným hlasem a znovu si otřu oči. „Nebo spíš… budu. Jenom bych hrozně ráda věděla, co dělat. Aiden říkal, že ať se děje cokoli, chce to dát do pořádku, ale jak může člověk dávat něco do pořádku, když ani neví, co se rozbilo? Nebo když se to zdá rozbité tak moc, že už to ani nepoznáváš? Jak si může dovolit mi něco takového slibovat, když se zároveň chová, jako by neměl ani páru, proč se takhle cítím?"

Křen, který vždycky vynikal empatií, vycítí moje rozpoložení a vyskočí na postel. Hlasitě zamňouká a stoupne mi přímo na prso, což zabolí. Jemně ho přesunu na břicho, kde je to o něco příjemnější. Mám hrozné křeče. Okurka je o něco pomalejší, ale nakonec vyskočí nahoru za svým bratrem a začne mi olizovat tvář.

„Já nevím, Freyi," řekne Mai. „Jsem si jistá, že si s ním musíš promluvit. Chápu, proč se cítíš zraněná a proč nemáš ani trochu chuť přijít jako první, když byl poslední dobou takhle nepřítomný, ale dokud to spolu neproberete, žádných odpovědí se nedočkáš." Krátce zaváhá a pak dodá: „Možná byste mohli zkusit manželskou

poradnu. Pokud budeš ochotná… pokud se rozhodneš. Budeš se muset rozhodnout, jestli o to stojíš, i když si myslíš, že jste zašli příliš daleko."

Tohle mě rozpláče tak moc, že už nestačím utírat slzy. Protože ani nevím, jestli vůbec mám na výběr. Bojím se, že jsme opravdu zašli příliš daleko. Pláču tolik, že mě z toho bolí v krku a každý vzlyk jako by mi trhal hruď na kusy.

Posledního půl roku jsem se dívala, jak se rozpadá samotné jádro našeho manželství, a teď netuším, jak ho znovu vybudovat. Protože v určitý moment dojde k trvalému poškození a pak už není možné vrátit se na začátek. V případě lidského těla se tomu říká „nevratná atrofie". Jako fyzioterapeutka ji dobře znám, i když dělám co můžu, abych jí zabránila, a nakládám pacientům tolik, až se potí, pláčou a proklínají mě.

Nijak si nelibuju v tom, když si sahají na dno a třesou se vyčerpáním, ale vím, že tohle je správná bolest – bolest, která předchází léčení. Svaly, které nejsou namáhané, se smršťují, nezatěžované kosti křehnou. Takhle to prostě je. Život nám ukazuje tisíce variací fundamentální pravdy Newtonova třetího zákona – *každá akce vyvolá stejně velkou reakci opačného směru*. Pokud něco přestanete namáhat, postupně to slábne, až z toho jednoho dne zůstane pouhý stín.

„Mám toho pláče už plný zuby," řeknu Mai přes knedlík v krku.

„Já vím, Freyi," utěšuje mě něžně.

„Tolik se na něj zlobím," zavrčím přes slzy.

Šest měsíců pomalého, tichého úpadku. Sem nás nedostala jedna velká a ošklivá hádka, ale tisíc tichých chvil, které se sčítaly tak dlouho, až mi došlo, že už nepoznávám jeho, nás dva, a dokonce ani sebe.

„Máš na to plné právo," prohlásí Mai. „Ublížil ti. A ty ses za sebe postavila. To je důležité. Moc důležité."

„Jo. Postavila jsem se za sebe." Utřu si nos. „A on dělal, jako by neměl ani ponětí, co se děje, jako by všechno bylo v naprostým pořádku."

„Na druhou stranu, spousta chlapů se chová podobně," pokračuje Mai. „Třeba Pete už se naučil s emocemi v našem manželství trochu pracovat, ale stálo to spoustu času a ještě víc práce. Vzpomínáš, jak jsem ho před dvěma lety vykopla?"

„No jasně. Spal u mě na gauči."

„Přesně tak. Takže v tom nejsi sama. Chlapi jsou prostě takoví. Něco podělají a ze začátku nemají ani ponětí, co se stalo. Většinu mužů nikdo nenaučil o vztazích přemýšlet. Nejdřív se sice postaví na hlavu, aby holku zaujali, ale jakmile ji dostanou, přepnou na autopilota. Určitě tak nejednají všichni, ale je jich dost na to, aby vytvořili precedens."

„Jasně, chápu, většina chlapů o vztazích nepřemýšlí. Jenže když se všechno takhle sype, jak v tom můžou být spokojení?"

„Já netvrdím, že jsou spokojení. Možná spíš lhostejní?"

„Lhostejní," převaluju to slovo pomalu na jazyku. „S tím ať se jdou bodnout."

„S tím nemůžu nesouhlasit."

Aiden přece v tomhle ztroskotaném vztahu nemůže být spokojený, ne? A *lhostejný*? To je to poslední slovo, jakým bych svého manžela popsala. Aiden je cílevědomý a odhodlaný. Je to ten nejzanícenější a nejpracovitější člověk, jakého jsem kdy potkala. Jen tak s něčím se nespokojí. Tak proč vzdal zrovna naše manželství? Co se stalo?

Copak mu snad stačí přijít domů, vyměnit si těch sedm stejných vět o tom, jak jsme se měli, osprchovat se každý zvlášť, jít spát a další den zase znovu? Naplňuje ho snad rychlá pusa na tvář, nevadí mu, že jsme spolu nespali už několik měsíců?

Náš vztah býval plný vášně. Vím, že ta časem slábne, jenže my přešli z divokého žáru do příjemného tepla. To teplo jsem měla ráda. Byla jsem s ním spokojená. A pak jsem si jednoho dne uvědomila, že zmizelo. Že jsem zůstala sama. Že mě svírá příšerný chlad.

„Mě to tak sere, Mai." Vysmrkám se a odhodím kapesník kamsi do prázdna. Skoro si přeju, aby tady Aiden byl a trpěl tím, jaký jsem u nás doma udělala nepořádek. Dívala bych se, jak mu cuká

levé oko a zvráceně si vychutnávala, že se mi podařilo vykřesat z něj aspoň nějaký náznak reakce. „Tak strašně mě to sere."

„Já vím, kočko. Ani nevíš, jak bych si přála umět to spravit. Udělala bych cokoli, abych ti mohla pomoct."

Po tvářích mi tečou čerstvé slzy. „Já vím."

Vtom zapípá bezpečnostní systém našeho bungalovu v Culver City. Někdo vešel do domu a odkódoval alarm.

„Mai, myslím, že je doma. Musím jít."

„Dobře. Drž se, Freyo. A zase zavolej."

Posadím se a otřu si oči. „Zavolám. Děkuju ti. Mám tě ráda."

„Já tebe taky."

Položím to právě ve chvíli, kdy se tiše zavřou dveře. Křen i Okurka ze mě seskočí a rozběhnou se do chodby.

„Měla jsem vás pojmenovat Jidáš a Brutus," zabručím si pro sebe. „Zrádci. To já vás přece krmím!"

„Freyo?" zavolá Aiden a vzápětí se ozve rána a několik tichých kleteb. Nejspíš jsem nechala tenisky přímo za dveřmi a on o ně právě zakopl.

Ajaj.

Dveře cvaknou. „Freyo?" zavolá znovu. „To jsem já." Zní přiškrceně.

Spolknu čerstvý příval slz a zkusím si utřít tváře. Nejspíš byste řekli, že po týdnu čekání budu připravená, že budu vědět, co říct nebo jak to říct, jenže já mám pocit, jako bych měla okolo prsou omotaný rozžhavený ostnatý drát emocí.

Vyskočím z postele a v koupelně si opláchnu obličej v naději, že několik hrstí studené vody zamaskuje veškeré důkazy o tom, že jsem brečela. Pak kouknu do zrcadla a zděšeně zaúpím. Mám zarudlé oči, v nichž mé duhovky působí až znepokojivě bledě, růžový nos a k tomu ještě skvrny na čele. To všechno jasně ukazuje, že jsem bulela jak želva. Perfektní.

Vtom v zrcadle spatřím Aidenův odraz a zcepením jako kořist, která vycítila přítomnost predátora. Stojí na prahu koupelny

a upírá na mě oceánsky modré oči. S týdenním strništěm, černohnědým jako jeho vlasy, vypadá jako někdo cizí. Vousy nikdy nenosil a já vlastně nevím, jestli se mi líbí, nebo ne. Stejně tak nevím, jestli mě jeho návrat těší, nebo štve.

Zavládne mezi námi ticho, které přeruší až kapka z vodovodního kohoutku, která s ohlušujícím plesknutím dopadne do umyvadla.

Přejíždím pohledem po jeho těle, urostlém a silném. Mám pocit, jako bych se právě vrátila domů po trochu moc dlouhých prázdninách. Uvědomuju si, že mi chyběl, že mám pořád nutkání otočit se, skočit mu do náruče, zabořit nos do kůže na jeho krku a přivonět si k němu. Je slabé, ale nezmizelo.

Možná je to dobré znamení.

Možná mě to děsí k smrti.

Možná jsem opilá.

Bože, mám zavařený mozek. Jsem tak unavená přemýšlením, že ani nevím, co si myslet o nápadu, že nějaká moje část touží po tom, aby mě Aiden sevřel v objetí, otočil hlavu a políbil mě na to citlivé místo za uchem, zašeptal mé jméno a sklouzl mi dlaněmi k bokům. Že toužím po pocitu návratu domů, po tom, aby se na mě podíval stejně jako kdysi, jako by mě doopravdy vnímal, jako by rozuměl mému srdci.

„Ty…“ vzlyknu plačtivě a z útrob se mi vydere další škytnutí. Odkašlu si. „Ty ses vrátil.“

„Promiň, já…“ Pak zvedne obočí. „Tys pila?“

Zvednu bradu. „Pravdivě.“

„Myslíš pravděpodobně?“ Starostlivě se zamračí. „Freyo, jsi v pohodě?“

„Jo. Mám se skvěle. Požádala jsem tě, abys odešel, protože jsem v pitomým sedmým nebi, Aidene.“

Znejistí. Položí tašku na podlahu a já se snažím nesledovat, jak se mu zavlní biceps a látka košile obepne jeho vypracovaná ramena. „Vím, že je brzy, jenže školník mě vyrazil z mojí kanceláře.“

„Tys“ – další trhavé škytnutí – „spal v kanceláři?“

„Ve srubu se před pár dny ukázala Frankie. Nechtěl jsem tam překážet, aby se s Renem mohli…“ nervózně si odkašle, „usmířit.“

Můj bratr Ren – třetí v pořadí po mně a Axelovi – si do našeho rodinného srubu odjel vyléčit zlomené srdce. Napadlo mě poslat tam i Aidena, aby oba měli aspoň nějakou společnost. Ren je milý a citlivý kluk, takže celá ta věc ho hodně zasáhla. Samozřejmě že jsem tajně doufala, že za ním Frankie přijede a dají se zase dohromady, do té doby ho však Aiden mohl aspoň trochu rozptýlit.

Zdá se, že naděje na jejich happy ending nebyla planá.

Pousměju se při představě, jak se bratrovi muselo ulevit, ačkoli ve smutném koutku srdce mu závidím. Já s Aidenem máme k takovému konci daleko.

„Přeju jim to,“ zašeptám. „Jsem ráda, že to vyšlo.“

„To jo.“ Aiden sklopí oči k podlaze. „Ještě nikdy jsem Rena neviděl takhle se usmívat.“

A to už něco znamená. Ren je v podstatě chodící úsměv. Září jako samo slunce.

„Každopádně jsem se vrátil, ubytoval se na gauči ve svojí kanceláři a myl se ve sprchách u tělocvičny. Pak ale nastoupila firma na čištění koberců, školník mě načapal a vyhodil mě. Omlouvám se. Budu se snažit dát ti co nejvíc prostoru. Než budeš připravená… si promluvit.“

Popotáhnu a spolknu slzy.

„Vím, žes říkala, že si nejsi jistá, jestli to vůbec půjde spravit, Freyo,“ pokračuje Aiden tiše, „ale chtěl bych ti slíbit, že pro to udělám všechno, co budu moct.“

Přikývnu a uhnu pohledem k umyvadlu.

Po dlouhém tichu dodá: „Budu spát na gauči. Ať máš dost prostoru…“

„To nemusíš.“ Vysmrkám se a otřu si oči. „Postel je dost velká. Oba jsme vysocí a na gauči se ani jeden z nás nevyspí. Jenom… se

drž na svojí straně a já zůstanu zas na svojí. Můžeme si oba vzít pyžamo. Trochu si odpočineme a ráno probereme, jak to budeme dělat dál. Možná bychom mohli koupit nějakou obyčejnou postel do pracovny."

Zvednu oči a podívám se na Aidenův odraz v zrcadle. Tváří se dost nešťastně. „Dobře."

Cestou z koupelny se protáhnu kolem něj. Když se zápěstím letmo otřu o jeho ruku, musím se kousnout do rtu. „Jdi si dát pořádnou sprchu," vyzvu ho. „Dopřeju ti soukromí."

Nechám ho v koupelně samotného a v domě opět zavládne ticho.

Možná jsem během Aidenovy nepřítomnosti trošičku zanedbala nákupy. V lednici je hlávka květáku – fuj –, dvě vajíčka a pár jablek, co už mají ty nejlepší dny za sebou.

Znám se až moc dobře. Mám dost upito, a pokud mám celý večer našlapovat okolo manžela po špičkách, aniž bych vybouchla, potřebuju něco sníst. Sáhnu po seznamu okolních restaurací s rozvozem jídla. Jejich názvy rozverně tancují po papíře.

Chvíli na papír mžourám, než se písmena uklidní, a pak dojdu k závěru, že pizza zní dobře. Jenže Aiden na pizzu většinou chuť nemívá. A i když mi teď leze na nervy až hrůza, z představy, že bych se ho nezeptala, jestli by si zrovna dneska jednu nedal se mnou, je mi na zvracení. Nebo je to z té láhve červeného, co jsem do sebe nalila na prázdný žaludek.

Ale co. Vždyť je to jedno. Můžu být přece naštvaná a současně se chovat slušně. Klidně se ho můžu zeptat, jestli si dá pizzu, aniž by to znamenalo, že je všechno odpuštěno a zapomenuto.

Jenže jak jsem připitá a navíc hladová, bez přemýšlení vtrhnu do koupelny, aniž bych si uvědomila, že můj částečně odcizený manžel je ve sprše, logicky víc než jen částečně nahý. Zrovna když

se chystám promluvit, zaslechnu smyslné zamručení. Ihned mi naskočí husí kůži.

Aiden zhluboka vydechne a vydá jakýsi tichý zvuk. Skoro to zní, jako by potlačoval pláč. Nahlédnu za roh skrz prosklené dveře sprchového koutu a ztuhnu.

Jeho štíhlé tělo. Stojí zády ke mně. Vidím zaťaté svaly na jeho zadku, křivku jeho boků i stékající kapky vody. Jednou rukou se opírá o dlaždičky a druhou rytmicky pohybuje sem a tam.

Celá rudá si uvědomím, na co se to dívám. Masturbovat jsem ho viděla naposledy před lety, kdy jsme si ještě hrávali sami se sebou, navzájem se sledovali při masturbaci a zkoušeli, kdo to vydrží déle, než se na sebe vrhneme a dokončíme to tak, jak opravdu chceme – společně, v hlubokém spojení…

Ze sprchy se ozve další zamručení a po něm zas ten přerývaný zvuk. Pak zašeptá: „Freyo…“

Okamžitě mi do očí vhrknou slzy. Koupelnou zní ozvěna jeho hlasu.

Tiše volá mé jméno znovu a znovu, pak se opře čelem o kachličky a zasténá.

Pohybuje rukou čím dál rychleji. Slyším rytmické cákání vody.

Mé tělo poslušně reaguje a vzpomíná si, jaký je to pocit, když se postupně budí jedno citlivé místo po druhém, zatímco mu rukama sjíždím po zádech až na zadek, přitahuju si ho k sobě blíž a žadoním, aby mi dal úplně všechno.

Touha a vztek svádějí v mé hlavě otevřený souboj. Chce mě tak moc, že šeptá mé jméno při honění, a přitom se už několik měsíců nepokusil se mnou pomilovat? Chce všechno spravit, ale já jsem ta, kdo má začít mluvit?

Aiden zpomalí. Z hrdla se mu vydere hluboký, zoufalý sten, pak zvedne ruku a praští s ní o stěnu.

„Do prdele,“ zavrčí a začne tlouct hlavou o kachličky.

A pak… Sténání přejde v jakési trhavé zvuky. Nic takového jsem od něj nikdy neslyšela. Aiden… pláče.

Nejspíš jsem taky vydala nějaký zvuk, protože najednou zvedne hlavu. Slyšel mě. Pomalu se ohlédne přes rameno a podívá se na mě. Modré oči má stejně zarudlé jako já a čelisti porostlé vousy drží pevně zaťaté. Voda ze sprchy mu ztmavila vlasy skoro do černa a dlouhé řasy slepila k sobě. Dívá se na mě tak, jak to už hodně dlouho neudělal.

Hledíme na sebe a já nějak poznám, že oba vzpomínáme na tutéž chvíli, kdy jsme se tu milovali naposledy. Tady, ve sprše. Začalo to divoce, jako bychom se snažili zachytit útržky minulosti. Hráli jsme si jako kdysi. Já se pod vodou sama dovedla až k vrcholu a při tom jsem se dívala, jak se Aiden nedočkavě uspokojuje rukou.

Vzpomínám si, jak přivřel oči, zpomalil v pohybu, otevřel ústa a vydechl. Jak ejakuloval na kachličky, aniž by se mi přestal dívat do očí jako vždycky. Pak mě vytáhl ze sprchy, osušil mě, klekl si mi k nohám a udělal mi to pusou znovu a pak ještě jednou. Potom jsme se milovali tak nedočkavě, že jsme si ani nevlezli pod peřinu. Bylo to jako nějaká žhavá sluneční erupce. Jenže ta pak pohasla. A vychladla. Vrátila se prázdnota – jen ještě temnější než dřív, protože v ní chyběla ta oslnivá krása, která ji na okamžik rozsvítila.

Přeruším naši intimní chvíli tím, že si otřu oči. Aiden zamrká a ustoupí dál pod vodu.

„Promiň," zamumlám, aniž bych spustila oči z jeho těla. „Nechtěla jsem…"

„Nic se nestalo, Freyo," odpoví tiše a nanese si šampon na vlasy. Poznám, že to není pravda. Ztrapnila jsem ho. Narušila jsem jeho soukromí.

Protože právě to teď nejspíš potřebujeme. Soukromí.

Nutím se odtrhnout od něj zrak. Nedívat se na tu část jeho těla, kterou znám tak dobře, na jeho nohy a vypracovaná stehna, nahoře světlejší a níž opálenější, protože tenhle chlap hned zkraje léta zezlátne, kdežto v zimě má nádherně alabastrovou pleť. Je to náročnější, než by mělo.

„Přišla jsem se tě zeptat," snažím se vysvětlit klidným hlasem, „jestli si dáš pizzu. Chtěla jsem něco objednat, protože jsem zapomněla nakoupit."

„Zítra zajdu na nákup."

„Dobře, ale já potřebuju jíst dneska večer, proto se ptám na tu pizzu."

Aiden si suší vlasy. „Klidně objednej pizzu."

„Dobře. Díky."

S bušícím srdcem vyběhnu z koupelny a přesně v tu chvíli ucítím sůl v ráně – sílící křeče, které mě trápí už od rána, první náznaky toho, o čem vím, že přijde, ale stejně se toho děsím: další menstruace a pořád žádné dítě. Dalších dvacet osm dní s manželem, který celých šest měsíců od té doby, co jsme se rozhodli, že vysadím antikoncepci, dělá, že se nic neděje. Který se ani jednou nezeptá, jak se cítím nebo jestli něco nepotřebuju. Další měsíc s manželem, který se vrací z práce čím dál později a který věčně s někým telefonuje a přestane mluvit, jakmile vejdu do místnosti. S manželem, kterého sotva poznávám.

Odhodím seznam restaurací na linku, objednám pizzu a otevřu novou láhev vína. Naleju si plnou sklenici červeného a zhluboka si přihnu. Pak ještě jednou a musím si dolít. Jestli budu takhle pokračovat, probudím se ráno s pořádnou kocovinou. Zítřek bude stát za houby. Ale můj manžel se vrátil domů.

Zítřek bude stát za houby tak jako tak.

KAPITOLA 2

Aiden

Playlist: „What Should I Do," Jaymes Young

„Co žes udělal?"

Vzhlédnu k nebi. Ještě před chvílí bylo jasně modré, ale teď se po něm ženou černá bouřková mračna. Připomíná mi to můj podělaný život. „Vrátil jsem se domů."

„To snad ne, chlape," povzdechne si Pete. „Takhle se to nedělá. Sám jsi mi to před dvěma lety říkal, když Mai vykopla mě."

To je pravda. Jenže tehdy jsem to udělal ze strachu, že by ho jeho žena mohla zcela vážně uškrtit. Pete potřeboval, aby vychladla. Já mám úplně opačný problém. Freya už chladná je, což pro ni navzdory světlým vlasům a ledovcově modrošedým očím vůbec není typické. Od cizích lidí si drží odstup, ale jakmile vás trochu pozná, přejde do přátelského módu a najednou je samý vtip a chraplavý smích.

Vlastně spíš byla.

Právě tak jsem poznal, že se něco hodně pokazilo. Přišel jsem domů a připadal jsem si, jako by se slunce schovalo za hodně hustý mrak a všichni ptáci v okruhu několika kilometrů přestali zpívat. Freya byla zticha. Hodně, hodně zticha. Tehdy mi došlo, že už si ani nepamatuju, kdy jsem ji naposledy slyšel zpívat si ve sprše nebo si tiše pobrukovat při otvírání pošty.

Pak jsem se podíval na podlahu, spatřil sbalenou tašku a na ní letenku s mým jménem. V tu chvíli se mi zhroutil svět.

„Aidene," naléhá Pete. „Mluv se mnou. Co tě to napadlo?"

„Co jsem měl dělat? Nasáčkovat se k vám? Tvoje žena by mi nejspíš urvala koule a nacpala je do mlýnku na maso."

Petova žena Mai je Freyina nejlepší kamarádka a nepochybně ví, co se děje. Kdybych u nich zůstal přes noc, bál bych se, že mě zavraždí ve spánku.

„A co ten tvůj kámoš, co s ním řešíš všechny ty tajnosti? Dave?"

Zvednu oči v sloup. „*Dan* bydlí hrozně daleko od práce. A nejmenuje se *Dave*." Pete je naštvaný, protože mám poslední dobou spoustu práce s tou aplikací a odmítám mu o ní prozradit všechny podrobnosti.

Jo, tvoje žena taky není nejspokojenější na světě.

Píchne mě u srdce. „Pete, budu muset jít. Už jsem s Danem mluvil, a jestli tady zůstanu ještě o něco déle, jsem si dost jistý, že místo do galerie půjdu rovnou domů."

„Jen běž. A zas mi zavolej."

„Jasně. Měj se."

Zavěsím a zadívám se dovnitř. V duchu se připravuju na davy a hluk, klaustrofobický tlak lidí, který se přidá ke všem těm myšlenkám, které už mi víří hlavou, a ještě posílí nervózní energii mého těla žadonícího o běh, ke kterému jsem se dlouho nedostal. Dneska mě svírá fakt příšerná úzkost. Ne že by to v posledních dnech bylo jiné.

Jednou jsem se pokusil to Petovi vysvětlit. Tehdy se jako dobrý kamarád ptal, co se děje. Popisoval jsem mu, jak je úzkost naprosto nevyzpytatelná. Jak pořád číhá těsně pod povrchem. Někdy ji spustí něco konkrétního, na co můžete ukázat a poprat se s tím, ale i tehdy se úzkost nečekaně vzepře, vy se ocitnete ve spirále a snažíte se přijít na tu *věc*, protože přece musí být nějaká konkrétní *věc*, která ve vás tyhle pocity vyvolává, abyste ji mohli izolovat a rozdrtit, nebo… spíš opravit. Nějak.

Úzkost vás nemusí pokaždé vyřadit z provozu a v mém případě se většinou nerozvine do deprese, protože se zdá, že zrovna v tomhle ohledu mi prášky zabírají víc než dobře. Nikdy vás ale tak

docela neopustí. Nikdy dočista nezmizí. Číhá a připomíná se vám. Vyčkává na svou příležitost. Nebo tak to aspoň funguje u mě.

Potřeboval jsem spoustu času – a spoustu sezení s terapeutem –, než jsem se smířil s tím, že úzkost sice komplikuje život, ale neznamená, že jsem špatný nebo postižený nebo… prostě divný. Jednoduše… ke mně patří. Někdy je tichá, jindy hlučná a já se učím vyrovnat se s ní za všech okolností. Nejsem žádná bábovka. Jdu do toho tvrdě. A jsou dny, kdy si usilovně přeju mít k dispozici stříbrnou kulku, která by mě úzkosti zbavila navěky.

Moje terapeutka mě povzbuzuje, abych se sebou měl soucit a nepokoušel se nějak spravit nebo změnit. Věřte mi, že ji mám docela rád. Je dobrá. Dokonce klidně přiznám, že má pravdu. Nicméně to neznamená, že se s tou pravdou spokojím. Přijetí není řešení. A já chci řešení. Chci mít možnost to spravit.

Protože já děsně rád něco spravuju a dávám dohromady. Můj švagr Ryder a jeho přítelkyně Willa by o tom mohli vyprávět. To já je svedl k sobě. Mí studenti by vám zase potvrdili, s jakou chutí aplikuju matematiku na řešení jejich výzev v oblasti podnikového řízení, čímž jim pomáhám stavět základy cesty k budoucímu úspěchu. Freya ví lépe než kdo jiný, s jakou láskou opravuju rozbité věci, sestavuju nábytek, renovuju střechu a měním nepořádek v přehledný systém. Nevěřili byste, jak mě to rajcuje.

Kromě těch pár případů, kdy jsem to přehnal s dohazovačskou snahou nebo se až příliš ponořil do slepování už dávno neopravitelné židle, mi Freya vždy dávala najevo, že tyto moje puntičkářské sklony, které nás provázejí životem, obdivuje. Nikdy mě nepřiměla pochybovat o tom, že mě miluje takového, jaký jsem. A já ji za to zbožňuju.

Jenže i když je chápavá a empatická – tolik empatická –, mám své vlastní hranice v tom, kolik jí toho naložím na bedra. Nemá tušení, že moje úzkost, která sice občas nabere na síle, ale běžně se mi daří krotit ji pořádnou dávkou prozacu a pravidelnou terapií, mi poslední dobou dává vážně dost zabrat. Dávám si na to pozor.

No jo, já vím. Nemluvit spolu je velká, velká chyba. Ale podívejte se na to takhle. Freya si se mnou a s ostatními už tak dělá spoustu starostí. Vím lépe než kdo jiný, jak ji to tíží, jak pláče ve sprše a zpívá si smutné písničky při práci na zahradě, když už je toho na ni moc. Jak se ke mně v noci tulí a tiše vzlyká, až ten smutek prosákne i do jejího neklidného spánku. Vím, jak po náročném dni s pacienty brouká kočkám a pevně je drží v náručí. Freya si ve svém srdci nese celý svět. A já se akorát snažím ochránit ji před tím nejhorším, aby se měla o koho opřít, když jsme spolu.

Myslel jsem, že se mi to daří.

Jenže potom, co si tak najednou rázně dupla, mě napadá, že se mi možná nedařilo skrývat své potíže až tak dobře a že se mi možná nepovedlo ochránit ji tak, jak jsem si představoval. Napadá mě, že se mi to možná vymklo z ruky, a napadá mě to od toho dne, kdy jsem se vrátil z práce a našel za dveřmi sbalenou tašku a na ní zpáteční letenku.

Snažil jsem se zaměřit na skutečnost, že nebyla jednosměrná. To přece bylo dobré znamení, nebo ne?

Nezbylo mi než v to doufat.

Schovám telefon do kapsy, v duchu se připravím na přívalovou vlnu mnoha hlasů nesoucích se prostorem, a vejdu dovnitř. Tahle galerie moderního umění sídlí v nafoukané losangeleské čtvrti Fairfax v prostoru podobném skladové hale a právě hostí výstavu umění mého švagra Axela. Ještě než se za mnou zavřou dveře, zahlédnu Freyu a okamžitě se mi zastaví srdce. Motá se okolo ní nějaký chlap a culí se na ni s neskrývaným zájmem. Tělem mi projede vlna strachu, starostlivosti a majetnickosti.

Nejsem žádný žárlivec. Freya je moje partnerka, ne můj majetek. I tak si myslím, že je moje reakce oprávněná, když vidím, jak nějaký pitomec zírá mé ženě do výstřihu, a moje žena mu „omylem" nevyleje svůj drink na jeho předražené boty ani ho nezpraží pohledem ledové královny, jak tomu bylo vždycky v minulosti. Vzápětí už mě nohy co nejrychleji nesou přímo k ní.